ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ

Στὴν ὡραία παληὰ ἐποχή, ποὺ ὁ κόσμος ἦταν γεμάτος ἀπὸ νεράϊδες καὶ νύμφες, στὴν περιφέρεια τοῦ Ὀρτενάου, ζοῦσε ἕνας νεαρὸς καὶ ὡραῖος ἄρχοντας ὁ κόμης Στάουφενμπεργκ, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε στὸν ἐπιβλητικὸ πῦργο του. Ὁ Στάουφενμπεργκ ἦταν πλουσιώτατος, καὶ ἡ ἀρρενωπὴ ὡμορφιά του, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ καταδεκτικότης του ἦσαν παροιμιώδεις σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἦταν μανιώδης κυνηγὸς καὶ περνοῦσε τὶς μέρες του στὰ βουνὰ καὶ στὰ δάση, κυνηγῶντας τὰ ἄγρια ζῶα ποὺ ἀφθονοῦσαν στὰ μέρη ἐκεῖνα. Πολλὲς φορὲς στὶς ἀκούραστες αὐτὲς κυνηγετικὲς ἐκδρομές του ἔφθανε ὥς τὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου, ἡ ὁποῖες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦσαν ἀκόμη ἀκατοίκητες.

Ἔτσι μιὰ μέρα, κυνηγῶντας ἕνα μεγάλο ζαρκάδι ἔφτασε στὴν ὄχθη τοῦ Ρήνου. Ἡ ἀκολουθία του τὸν εἶχε χάσει, κι' αὐτὸς καθὼς ἦταν κατακουρασμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο, ξαπλώθηκε στὴν ἀκροποταμιά, κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο γιὰ νὰ ξαποστάσῃ, κι' ἐκεῖ σιγὰ σιγὰ ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥρα ξύπνησε, εἶδε καθισμένη δίπλα του, στὸ γρασίδι, μιὰ νέα πεντάμορφη, ἡ ὁποία τὸν χαιρέτησε γλυκά.

Ἔκπληκτος ὁ ἄρχοντας μὰ καὶ γοητευμένος ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς νέας, τὴν ρώτησε ποιὰ εἶνε καὶ ποῦ κατοικεῖ.

— Εἶμαι ἀπὸ τὶς νεράϊδες τοῦ Ρήνου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη καὶ κατοικῶ στὸ βάθος τοῦ ποταμιοῦ.

Ἡ ἀπάντησίς της ξάφνισε ἀκόμη περισσότερο τὸν νεαρὸ κόμητα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἄφοβος καθὼς ἦταν, ἔμεινε ὧρες πολλὲς κουβεντιάζοντας μαζύ της καὶ δὲν θέλησε νὰ φύγῃ, παρὰ μόνο ὅταν ἡ νεράϊδα τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ξανασυναντηθοῦν τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἴδιο μέρος.

Ἀπὸ τότε ὁ κόμης παράτησε ἐντελῶς τὸ κυνήγι καὶ τὶς ἄλλες διασκεδάσεις του καὶ ἀφοσιώθηκε τελείως στὴν ὡραία γόησσα ποὺ τὸν ἐτύλιγε ὁλόενα περισσότερο στὰ μαγικὰ δίχτυα τοῦ ἔρωτά της. Κάθε μέρα, ὁ ἄρχοντας ἄφηνε μακρυὰ τὴν ἀκολουθία του καὶ πήγαινε στὸ γαλήνιο καὶ ὡραῖο τοπεῖο, στὴν ἀκροποταμιὰ τοῦ Ρήνου, ὅπου ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες μαζὺ μὲ τὴν πολυαγαπημένη του, χωρὶς τίποτε νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν χαρὰ τοῦ εὐτυχισμένου ἐρωτός των.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες ἡ νεράϊδα ζήτησε ἀπ' τὸν κόμητα νὰ τῆς ὁρισθῆ αἰωνία πίστι καὶ ἀγάπη. Ὁ κόμης ὡρκίσθηκε ἀμέσως χωρὶς δισταγμό.

— Κι' ἐγώ, τοῦ εἶπ' ἐκείνη, θὰ σὲ κάμω νὰ ζήσῃς παραπολλὰ χρόνια, ὅσα κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἔχει ζήσει σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ νὰ εἶσαι πάντα εὐτυχής. Ἀλλὰ ἂν τυχὸν καμμιὰ φορὰ ξεγάσῃς τὸν ὅρκο σου, τότε θὰ κλαίω αἰωνίως. Ἐγὼ δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω παρὰ μόνο μιὰ φορά. Καὶ μιὰ κι' ἀγάπησα ἐσένα θ' ἀγαπῶ ὅσο ὑπάρχω καὶ ζῶ. Ἂν τυχὸν ὅμως προδώσῃς τὴν ἀγάπη μου, θὰ δυστυχήσῃς τρομερά. Θὰ ἀκοῦς τοὺς θρήνους μου μέσα στὸν πῦργο σου καὶ παντοῦ ὅπου πηγαίνεις. Κι' ὅταν ἰδῆς νὰ παρουσιαστῆ ἄξαφνα μπροστά σου τὸ πόδι μου τότε ξέρε το καλά, θὰ εἶνε αὐτὸ προειδοποίησις ὅτι σὲ τρεῖς μέρες θὰ πέσῃς στὰ χέρια τοῦ Χάρου γιὰ νὰ πληρώσῃς τὴν ἐπιορκία σου. Γι' αὐτό, μὴ θελήσῃς ποτέ σου νὰ διαλύσῃς τὸν ἀρραβῶνα μας.

Ὁ κόμης τοῦ Στάουφενμπεργκ ἔζησε πολὺν καιρὸ εὐτυχισμένος μὲ τὸν ἔρωτα τῆς πανώρηας νεράϊδας. Μὲ ὁτιδήποτε κι' ἂν καταπιανότανε τὰ ἔβγαζε πέρα. Καὶ στοὺς ἀγῶνες ποὺ κάναν μεταξύ τους οἱ εὐγενεῖς στὰ μεγάλα πανηγύρια, καὶ στὶς μάχες, ὁ κόμης ἔβγαινε πάντα νικητής. Τὸ σπαθί του χτυποῦσε πάντοτε θανάσιμα καὶ τὸ κοντάρι του δὲν ἀστοχοῦσε ποτέ. Τὰ ὅπλα του καὶ τὰ οἰκόσημά του εἶχαν γίνει τὰ πιὸ δοξασμένα σ' ὅλη τὴ χώρα.

Καὶ φυσικὰ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅλες ἡ ὡραῖες τῆς ἀριστοκρατίας λαχταροῦσαν τὸν ἔρωτά του καὶ ὅλα τὰ ἀνύπαντρα κορίτσια τῶν εὐγενῶν ὀνειροπολοῦσαν νὰ παντρευτοῦν τὸν δοξασμένον κόμητα. Μὰ ἐκεῖνος ἔμενε πιστὸς στὴν πανώρηα νεράϊδα. Ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Κἄποτε ὅμως ὁ αὐτοκράτωρ ἔκανε περιοδεία στὶς ἐπαρχίες τῆς χώρας του, μαζὺ μὲ τὴν μοναχοκόρη του, κι' ὅλη τὴν αὐλή του. Ὅταν ἔφθασε στὶς ἐπαρχίες τοῦ Ρήνου, σταμάτησε καὶ διάταξε νὰ γίνῃ μιὰ μεγάλη γιορτή, μὲ ἱππικοὺς ἀγῶνες καὶ κονταρομαχίες. Οἱ καλύτεροι εὐπατρίδαι καὶ ἱππόται τῆς αὐτοκρατορίας ἔτδεξαν νὰ λάβουν μέρος στοὺς ἀγῶνας αὐτούς. Μέσα σ' ὅλους ὅμως αὐτοὺς ξεχώριζε ὁ κόμης Στάουφενμπεργκ, μὲ τὴν ἐξαίσια ὡμορφιά του, τὴν μεγαλοπρεπῆ πανοπλία του καὶ τὴν πολυάριθμη καὶ πλούσια ντυμένη ἀκολουθία του. Κι' ὅ,τως ἦταν φυσικό, καὶ στοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς βγῆκε νικητὴς ὁ κόμης κι' ὅλοι τὸν θαυμάζανε.

Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους κι' ὅλες τὸν καμάρωνε ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ ὁποία τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλά, τόσο τρελλὰ, ὥστε τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν ἀγώνων εἶπε στὸν πατέρα της, πὼς ἀγαποῦσε τὸν κόμητα τοῦ Στάουφενμπεργκ καὶ πὼς ἂν δὲν τὸν ἔπερνε ἄνδρα της, δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ στὴ ζωή της!

Ὁ αὐτοκράτωρ συγκινήθηκε πολὺ ἀπ' τὰ λόγια τῆς μοναχοκόρης του, κι' ὅταν ἦρθε ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν βραβείων, κράτησε τὸν κόμητα κοντά του, καὶ τοῦ φανέρωσε τὴν ἀγάπη τῆς κόρης του γι' αὐτὸν καὶ τὴν δική του ἀπόφασι νὰ τὸν κάνῃ γαμπρό του.

Ὁ κόμης κολακεύθηκε ἀπ' τὴν πρότασι ἐκείνη τοῦ μονάρχη του, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ πὼς ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ νεράϊδα τοῦ Ρήνου, κι' ὅτι ὁ ὅρκος ποὺ τῆς εἶχε δώσει τὸν ἐμπόδιζε νὰ παντρευθῆ ἄλλη γυναίκα.

— Οἱ ὅρκοι ποὺ δίνει κανεὶς στὶς νεράϊδες, ἀποκρίθηκε ὁ αὐτοκράτωρ, δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ παρακαλέσουμε τὸν ἀρχιεπίσκοπο νὰ λύσῃ τὸν ὅρκο σου καὶ τὸν ἀρραβῶνα σου καὶ νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὶς συνέπειες τῆς ἐπιορκίας σου.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔλυσε τὸν κόμητα ἀπ' τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε δώσει στὴν νεράϊδα κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔγινε ὁ γάμος του μὲ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τοῦ γάμου, ἐνῶ ὁ κόμης καθισμένος ἀνάμεσα στὴ βασιλοποῦλα καὶ στὸν αὐτοκράτορα γλεντοῦσε πρόσχαρα, φάνηκε ξαφνικά, στὸν τοῖχο, ἕνα μικροκαμωμένο γυναικεῖο πόδι καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησε σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ παλατιοῦ ἕνα πένθιμο μοιρολόγι, ποὺ ἔσχιζε τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ κόμης ἔγινε ἀμέσως χλωμὸς σὰν τὸ θειάφι!...

— Δυστυχία μου! φώναξε. Νά, ἡ τιμωρία μου γιὰ τὴν ἀπιστία μου! Αὐτὸ εἶνε ὁ προάγγελος τοῦ θανάτου μου!

Σηκώθηκε τότε ἀπάνω ἀλαφιασμένος, μὲ ὄψι τρελλοῦ, βγῆκε ἔξω καὶ ἔφυγε μακρυὰ ἀπ' τὸ παλάτι...

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες τὸν βρῆκαν νεκρὸ στὸ γειτονικὸ δάσος. Τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός!

Ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος, ἀπαρηγόρητη, γιατὶ ἔχασε τὸν ἄνδρα της, ντύθηκε στὰ μαῦρα καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες πέθανε ἀπ' τὴ λύπη της!...

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Δαλασσηνός, ἀφήνοντας δυνατὴ φρουρὰ στὴ Χίο, ἀπέπλευσε γιὰ τὴ Μιτυλήνη, τὴν ὁποία, ὅπως εἴπαμε, κατεῖχαν ἐπίσης στρατεύματα τοῦ λησταρχηγοῦ Τσαχᾶ καὶ τὴν κατέλαβε καὶ αὐτή.

Θέλετε νὰ μάθετε τώρα ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Τσαχᾶ, τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ τυχοδιώκτη, ποὺ γιὰ κάμποσο καιρὸ κατατάραξε τὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ἐξοπλίσῃ στρατοὺς καὶ στόλους γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ ἐναντίον του; Ἀκούσατε το: Τὸν ἐδολοφόνησε, μετὰ τὰς πολεμικάς του ἀποτυχίας, ὁ τότε σουλτάνος Κλίτζ-Ἀρσλάν (Σπαθοφόρος Λέων). Τὸν ἐκάλεσε σὲ τιμητικὸ γεῦμα κ' ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐωχίας, τὸν κατέσφαξαν, κατ' ἐντολήν του, οἱ σπαθοφόροι του.

Ο ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ

Ὁ Ταλλεϋράνδος παρευρίσκετο κἄποτε σὲ μιὰ ἑσπερίδα, ὅπου, μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων συγκατελέγετο καὶ ὁ βαρῶνος ντὲ Φερέττι, συγγενὴς τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Θου, τοῦ ὁποίου τὰ πόδια ἦσαν ὑπερβολικὰ ἀδύνατα καὶ σκελετώδη.

— Δὲν νομίζετε, εἶπεν ὁ Ταλλεϋράνδος σκύβοντας στὸ αὐτὶ τοῦ γείτονός του, ὅτι ὁ κ. ντὲ Φερέττι εἶνε ὁ γενναιότερος τῶν συγχρόνων γάλλων;...

— Γιὰ ποιὸ λόγο, ἐξοχώτατε;...

— Μὰ γιατὶ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν δὲν θὰ εἶχε τὴν γενναιότητα καὶ τὴν τόλμη νὰ περπατῆ στηριζόμενος πάνω σὲ τέτοια πόδια!...